

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atressats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

TIPO NOU DE LA RAMBLA.

—Bon per totas las poltticas... bon per la barre... bon per l' estomách.

EXEMPLES Y ENSENYANSAS.

o pot negarse que 'l Congrés carlí catòlich zaragossà ha realitat un treball complet. La feyna que ha dut a terme pot dividir-se en tres categorias.

Primera: la sega. Segona: la batuda. Tercera: la cullita.

La batuda sobre tot, aquella brega rabiosa de mestissos é integros, realisada dintre de una iglesia, davant de la imatge de Déu crucificat, de la Verge y de tots los Sants del cel es lo que més ha entretingut a tots los amants de las distraccions y dels espectacles gratuïts y piadosos.

No 'ns neguin que aixó fortaleix la fé. Tant la fortaleix, que la fé que arriba a resistirho, ja pot alabarse de ser una fé a proba de bomba... ó a proba de regany del bisbe de Osma, que vé a ser lo mateix.

Suposo no ignoraran que 'l famós bisbe de Osma es aquell qu' en lo mateix Congrés, encaranse ab algunas senyoras de la més alta aristocracia que anavan allí a sentir discursos y a filustrar bisbes, las hi digué ab tó reganyós:

—Las donas a casa, a fer mitja, a rentá 'ls plats y a escombrar lo pis.

Ignoro si alguna senyora al veures aixis tractada, se atrevi a respóndreli:

—Pero senyor bisbe dels meus pecats, diga: ¿que no ensenyan urbanitat als seminaris?

Donchs si: tornant a alló que deyam de que la fé 's fortaleix ab tals espectacles y recobra un nou vigor com si li donguessen l' oli de fetje de capellá a tot pasto, res més propi per obtenir tal resultat que l' espectacle de aquell integro y aquell mestis, que després de crussarse unas quantas miradas de aquellas que calcinarian a una pedra, surten al carrer y ventilan sas diferencias a tabanadas.

Quan ab l' esquena plena de blaus se 'n anava cadascú a sa respectiva fonda, podian alabarse de haver fet obra molt meritoria davant de Déu.

—Los prelats de la Iglesia—podian dir—no han acertat a fer mes que un Congrés catòlich, una especie de escudella barrejada de cansalada rancia, bisbe negre, naps mestissos, patatas carlistas y xarubias nocedalinas. Nosaltres hem fet més que tot aixó: nosaltres hem reunit un cónclave de cardenals sobre cada una de nostras respectivas esquenas.

Res més edificant aixis mateix y res més propi pera fer aburrir la mentida, l' odiosa mentida, que l' exemple donat pel cardenal Benavides.

Era l' endemà de haverse llegit aquell discurs tant del morro fort que sent del Pare Sardá havia per torsa de

fer ballar la sardana y hasta 'l fandango á tots aquells energúmenos. Los íntegros tenian preparada una segona cridada pèl mateix istil, aprofitant al efecte la lectura de un altre discurs de un seu amigatxo, anomenat Orti y que per las sèvas punxas y pèl seu veueno mereixeria anomenarse *Ortiga*. Y com siza que 'l governador havia amenassat ab disoldre 'l Congrés si 's renovava l' escàndol, lo cardenal Benavides crida al gefe de la *clique* ó de la *claque* y li digué:

—Vamos a veure. Sr. Nocedal, diguim ab franquesa si quan se llegeixi avuy lo discurs del Sr. Orti, tornaràn á entusiasmarse com ahi á la tarde.

—Vaghió á saber.
—¿F's á dir, que vostè no m' ho assegura?
—¡Y qué haig de assegurar! Nosaltres tenim un rey al cos, qu' es lo pobre Carlets, y un papa á la butxaca, lo qual vol dir que fem sempre tot allò que 'ns dona la real gana.

—Está bè, pot retirarse.
A l' hora de costum s' obra la sessió, y 'l cardenal Benavides, sense descalsarse, diu:

—Se suprimeix lo discurs del Sr. Orti, per indisposició de aquest senyor.

¡Y 'l tal Orti reventava de salut!
¡Oh sants exemples de observancia als manaments de la lley de Dèu, donats per una alta dignitat de la Iglesia!

Si bè no ha de faltar á tants sabis varons arguments més ó menos casuístichs pera afirmar que 'l Sr. Orti, y tots los que com lo Sr. Orti pensan, están més ó menos malalts, desde 'l moment qu' están més ó menos tocats del bolet

Fins aquí 'ls exemples, que podrian prolongarse indefinidament: aném ara á las ensenyanas.

Las comissions del Congrés carcatòlich treballaren totas ab la major activitat, donant á llum un sens fi de conclusions, grans espirituals que si poguessen reduhirse á farina mistica, ja 'ls asseguro jo que farian un pa com unas hostias.

Es allò de ficarse en tot, ab l' excusa de moralisarho tot, però ab l' intent real y positiu de dominarho tot.

Las fabricas los fan mal d' ulls y dirigeixen alguns atachs al industrialisme: quant mes no valia—diuhen eils—la subsistencia dels convents que repartian la sopa als pobres?... Volèu moralisar al obrer? Restabiliu y fomentèu las ordres religiosas que li donaran exemple de pobresa.

¡Valent consoll! Una afirmació que t' totas las trassas de un epigrama.

—Es precis combatre 'l luxu—afegeixen.—Y 'l que tal escriu, ministre de Jesús que anava pèl mon esparracat y descals, calsa, potser, mitjas de seda morada y sabatas ab civella de plata, ostenta un pectoral de brillants sobre la post del pit y un anell ab una gran esmeralda en lo dit indice de la dreta, lo dit destinat á distribuir benediccions y á enlluhernar ànimas apocadas. Però no hi ha més:—Es precis combatre 'l luxu.

Ab l' afany de segar en camp agé y apoderantse de pensaments e impulsos generosos de la moderna civilisació, recomanan que 's restableixi la vida de familia del obrer repartintli la forsa á domicili, ja per medi de la electricitat, ja per medi del ayre comprimit... Però, senyors bisbes: ¿per qué no ha de dedicarse la Iglesia á establir pèl cas grans salts de agua beneyta, que substituixin l' ayre comprimit y la electricitat?

Molta mira ab que á las fabricas no treballin homes y donas plegats. Però ¿y á las rectorias no treballan plegats majordonas y rectors?

Molt recomanar que avants y després del treball s' obligui als treballadors «á dirigir sus preces al Altísimo». Ab una mica més exigirian la colocació de un capellá en cada fabrica.

Vigilancia sobre las amigas, las conversas y 'ls llibres que ligan las obreras... Es á dir: lo restabliment de la Santa Inquisició.

«Que no s' impideixi á la Iglesia ser dispensadora de la caritat pública.» De la caritat pública ben entesa; de la caritat pública que comensa per si mateix.

Intervenció de la autoritat eclesiástica en las asociaciones de socorros mútuos de obrers... ¡Sempre la inclinació allá ahont hi ha algún quartet!

Intervenció directa en los establiments d' ensenyanas... ¡Que no s' esguerri 'l cultiu de la llana!

Entrada dels capellans als quartels per instruhir als soldats y ferlos bons catòlics... ¡Y per aconsellarlos que quan s' alsin carlins á la montanya, disparin ab pólvora sola!

Donar carácter permanent á la suscripció del diner de Sant Pere... Y aixó que no sabem com s' ho fan per efectuar lo giro á la porteria del Cel.

Y per últim, facultat omnimoda concedida á la Iglesia y á las comunitats religiosas per adquirir, perque la desamortisació eclesiástica es «un latrocinio con circunstancias agravantisimas».

Aquí está tot lo *quid* de la cosa... aquí está l' unglá de la qüestió.

Després de aquest descarregament de cap, los congressistas y 'ls bisbes y arquebisbes especialment, van anarse'n á dinar. Sis ó set banquetes van celebrar en pochos dias, com si en materias de paladar, en lloch de prelatos de la Iglesia, siguessen progressistas del temps d' Espartero.

Un de aquests ápats va realizarse ab acompanyament de una banda de guitarras... ¡Olé, por los obispos cruos!

Ja no extranyo que 'l próxim Congrés carcatòlich, hajan decidit celebrarlo á Sevilla...

Per la gent de sotana res com Sevilla... ¡pot allí omplirse 'l cálzer de manzanilla!

Ja no 'ls faltava sino aplicar lo flamenquisme á la religió, per apoderse de tot Espanya.

P. K.

LO CONGRÉS CATÓLICH.

Com que lo sol d' octubre escalfa suara més de lo qu' es del cas, avuy intenta dins las venas la sanch correr ardenta y á molts los surt eix foch fins en la cara.

¡Qu' ho diga Zaragoza! que ou encara del catòlich congrés la parlamenta, desconcert que lo mon enter comenta, bram que á la santa llibertat esvara.

Y mentres l' eco, avergonyit, se afanya á esfondrar lo só estrany d' aquellas notas que afectan al sentit comú y á Espanya, dos bandos enemichs se fan ganyotas; en Nocedal, de rúbria foil, gema; ¡la fé embarranca y la moral naufragá!

FRANCESCH MARULL.

E recordan de aquellas promesas proteccionistas de 'n Cánovas? Parlo de 'n Cánovas quan era á la oposició. Donchs ja s' han tornat aygua-poll. No hi ha res que fassa perdre tant la memoria com la gassofia del pressupost. Se coneix que 'ls ministres menjan ben pocas quas de pansa.

S' ha destapat la primera ampolla... y al primer *ta-pón*... pastarada.

L' escena en la Junta de aranzels. Se tracta de determinar si 's conservara la segona columna, es á dir, si 's mantindrà oberta la porta, per la qual s' esquilan los tractats de comers.

Ve 'l moment de la votació y catorze vots contra onze determinan que la porta no 's tanqui.

¿Qui són los que forman la majoria? Los lliure cambistas y 'ls alts empleats del goberna: tres personatjes que reben de primera mà la sopa y 'ls consells de 'n Cánovas.

Si 'ls conservadors fossen capassos de clumprir una promesa, s' haurian invertit los termes: los vots favorables á la producció hurian sigut 14; los contraris, 11.

¡Industrials catalans! ¡Ecce Monstruus!
Creguénme á mi, tanquèu las fabricas y establiu desd' ara una nova industria: la fabricació de pitos.
Si á Espanya hi ha justicia se 'n farà un gran consúm.

Sembla que 'l Papa desaproba la conducta dels congressistas de Zaragoza, per lo molt que t' de politica y lo poch que t' de religiosa.

Ja no més los faltava aixó: que al anar á besarli 'ls peus, 'l Papa 'ls estampés la xinella als bigotis.

Un recort históric que no sé si va passar pèl magi de algun dels ensotanats reunits en la catedral de Zaragoza, ahont se celebrá 'l Congrés carcatòlich.

Algúns sigles endarrera, allá, en aquell mateix local, los aragonesos, que quan s' hi posan saben ahont tènem la mà dreta, van estussinar a Pere de Arbués, primer inquisidor de Aragó.

A Pere de Arbués la Iglesia va ferlo sant; pero avants los aragonesos ja n' havian fet una truyta.

Confessém que l' historia t' páginas molt instructivas.

La comptesa de Paris, mare de la reyna de Portugal, ha escrit una carta á la seva filla, aconsellantli que abandoni aquell país, ahont creu ella que corre molts grans perills.

La comptesa de Paris, que voldria ser reyna de Fransa y ha de contentarse ab ser reyna de casa seva, consultant la sort que ha capigut a algúns dels seus antecessors, déu recordar aquella frase:
—Gat escaldat, ab aygua tebia 'n t' prou.

Una oponió del general Caprivi parlant de Bismarck y de Fransa.

«Bismarck va patrocinar la República á Fransa perque creya que aniria mal. Donchs s' equivocá de mitj á mitj: la proba está feta y la proba es decisiva. No

hi ha govern preferible á la República. Aqueixa es l' opinió de Crispi y aqueixa es la mèva.»

«—Donchs—van preguntarli—¿per qué estèu servint á las monarquias?»

«—¿Per qué? Per costum, res més que per costum.»

Ja ho veuhen, la rahó republicana s' imposa fins á aquells personatjes que tenen majors motius per detestar á la República. Y tot es que la rahó domini. Lo demés es sols qüestió de temps.

A temps nous, costums novas.

La escena á Paris.

S' inaugura l' arcaldia de un districte; lo corteig civil passa per davant de una iglesia y 'l rector ordena un gran repich de campanas, y no content ab aixó, 's presenta á la porta del temple y declara estar perfectament d' acort ab la República.

Avants se deya: «La música á las fieras domestica.» Pero avuy s' haurá de convenir en que per domesticar capellans, res com la República.

Lo govern dels Estats Units ha declarat la guerra á tot lo mon.

No una guerra de tiros, ni de balas, sino una guerra de tarifas, una guerra económica. Las principals nacions de Europa han quedat destarotadas ab aquella reforma arancelaria ab honors de prohibicionista, que han establert los yankees.

Senyors lliure cambistas, aprenguin de viure.

Han sigut disolts de un cop, de ploma tots los ajuntaments del districte de Alcoy, sens mes objecte que 'l de afavorir á un candidat ministerial en contra del Sr. Canalejas.

¿Y dirán qu' en Silvela no ho entén? ¿Y no li aixecaran un monument?

CARTAS DE FORA —A pesar de l' excitació que publicavam la semana passada, se 'ns diu que á Artés continuá jutgantse á ciencia, paciencia y casi diríam á presencia de las autoritats ó á lo menos dels seus agents. Diu lo ditxo «qui juga no dorm»; pero se 'm figura que molt menos deurian dormir encare los encarregats de perseguir lo joch y de donar cumpliment als debers que la lley los imposa.

Avuy dissapte en lo Centre democrátich instructiu de Olesa de Montserrat se celebrará una vetilada literaria en la qual hi pendrán part los alumnos de la escola laica de aquella població y alguns de las de Tarrassa y Sabadell. L' endemá, diumenje, se procedirà á la solemne distribució de premis als alumnos de la escola olesana, examinats los dias 7 y 8 del mes passat.

A consecuencia del fallo de la Junta municipal del cens de la Canonja qu' excluía indegudament á un número d' electors, la Junta provincial imposá á aquella una multa de 100 pessetas per no haver presentat los informes deguts, y més tart l' audiéncia ordená que fossen admesos tots los excluhibts menos un, al qual, per la mala redacció de un document, se 'l feu passar com á deutor del municipi sense serho. Tals son las consecuencias de perdre 'ls papers y de no redactar los documents en deguda forma, informalitats que 's veuhen molt en aquella població, gobernadada desde fa temps per l' agutzil, qu' es quifa y desá las cosas á la mida del seu gust.

Dels dos ciutadans de Sant Quintí de Mediona, acusats de no haverse tret la gorra al pas de una professó, un d' ells ha sigut absolt y l' altre condemnat, per sentencia del jutje de instrucció de Vilafranca, qu' entengué en l' assumpte per apelació dels processats. S' ha reconegut que 'l primer feya 'l seu camí, mentras que 'l segon estava parat. Aixís podrá dirse que dels que caminan algúns se 'n escapan.

En las dos sentencias qual copia tenim á la vista, se feu prevencions al jutje municipal de Sant Quintí en lo sentit de que en lo successiu fassa als testimonis las preguntas encaminadas á precisar los fets pera poder absoldre ó condemnar ab coneixement exacte de las probas. No sé com li haurá sentat aquest rapapolvo al jutje municipal de Sant Quintí.

Se 'ns diu que al preguntar dit jutje municipal á un dels testimonis si á la professó hi anava la creu parroquial y 'l Sant Cristo, aquest digué: «La creu... la creu... bé hi devia anar... Lo Sant Cristo sí que hi anava...» Llavors digué 'l jutje: «Y no vareu veure l' imatge de Jesús Nassareno?»—Y respongué 'l testimoni: «Lo sarenó... lo sarenó... potser que no... jo no 'l vaig pas veure... Me sembla que hi devia anar.»

Donchs á pesar de tot aixó consta en los autos que 'ls testimonis vejeren la professó, la creu parroquial, lo Sant Cristo y l' imatge de Jesús Nassareno.

Un detall que pinta lo citat jutje municipal. Mentres prenia declaraciones, en presencia del vicari y del rector, la campana de la parroquia tocá l' oració del mitj día. Lo jutje interrompí l' interrogatori, exclamant: «Tocan l' oració del Ave María diguila senyor rector.» Y trayentse 'ls dos ensotanats aquells casquets que portan á tall de turch, mastegaren uns quants *llatinorums* ajudats pèl jutje, qui demostrá ab tal motiu, que per ell antes es la devoció que la obligació. En vista de lo qual los liberals de Sant Quintí tenen pensat costejarli una sotana, y fins no falta barber que 's compromet á ferli de franch una O á la clepsa, sempre qu' ell s' avinga á semblar un capellá ab tots los ets y uts.

AVIS

DIVENDRES DIA 31
NÚMERO EXTRAORDINARI

LA CAMPANA DE GRACIA

UN MANIFEST.

Lo mateix dia en que a la Rambla queya un fanal elèctric que feria un home, don Carlos va donar un manifest. Ja ho diu lo ditxo: una desgracia may vè sola. Mirat de prop, lo rey de las húngaras es un bárbaro de cos enter; pero vist a certa distancia, no pot negarse que don Carlos resulta un dels homes més amens i distrets que Déu ha posat a la terra.

Apart dels seus defectes i de las cosotas lletjas que se li atribueixen, la reglamentació de la seva existencia m' enamora. Sembla talment un caball de bona casa:—A las set garrofas, a las deu palla, a las quatre aulsals, a las sis un rato de passeig... Jo no sé com s' ho engipona, perque no tinc la desgracia de tractar-hi; pero m' hi jugaria qualsevol cosa que l'home té un programa escrit, que diu poch més ó menos:—Cada dos anys haig de fer una excursió a la India, al Africa, a las Pampas ó a qualsevol punt una mica salvatge.

Cada més tinc obligació de emprendre un viatge a Hungria per veure quinas novedats hi ha y si s' troba res que fassi per casa.

Y cada quinze dias dech fer un manifest dirigit als espanyols, directa ó indirectament.

Ja m' sembla que l' veig assentat darrera de la taula y cridant al seu secretari:

—Melgar! no sabs quin dia som avuy?

—Lo dia primer del mes.

—Y donchs! no recordas que avuy es dia de manifest?

Séu y escriu.

Y s' posa a dictar, grinyolant lo següent:

«Espanyols. Arreconat... (no: no ho posis aixó d' arreconat, fa masa trasto); retirat a Venecia, no m' olvido per xó de vosaltres. Vos miro de lluny y sé lo que feu y lo que voleu. Ploro las vostras penas y celebro las vostras alegrías. La santa bandera de la religió, los emblemas sagrats de la patria y...»

Y seguint per aquest tenor, va abocant vulgaritats y frases de quincalla, fins que l' cor li diu prou ó alguna coneguda ve a destorbarlo.

Lo manifest que últimament nos ha dirigit, es una especie de carta al príncep Valory.

Si m' preguntan qui es aquest príncep, los diré qu' es un Carlos seté de ménos categoria, que s' dedica a fer la cort al senyor del as d' oros, a falta de ocupacions més lucratives. A tals reys, tals prínceps. Recordin que l' Carnestoltes del Born tenia per general un ataconador.

Siga com vulga, la carta-manifest en qüestió es una página soberbia, un modelo de tranquililitat y falta de cervell. Ara resulta que don Carlos no es solís rey d' Espanya, sinó també de la propia Fransa, incluhinhi París y l' alrevedors.

«Pero no us alarmeu, espanyols:—ns diu en un arranch de carinyo paternal:—que s' fassin repicar los francesos. Lo trono de Fransa no m' fa felís: ja ho sé que es meu y que l' dia que vulgui puch demanarlo: pero l' meu cor y las mevas aficions son pera Espanya, la terra dels meus antepassats, la terra hont tinc més amichs, la terra que guarda las mevas aspiracions...»

Y la terra ahont m' han clavats més pallissas. Aixó no ho diu, pero hauria de dirho, perque es més veritat que tot lo altre.

Fa bé don Carlos de participarnos la seva opinió sobre aquest delicadíssim punt, perque aquí estavam ja d' alló més tristos, suposant que l' s' francesos es ns lo havian apropiat pel séu us particular y exclusiu...

Deu li conservi l' humor y l' afició als manifestos. Aixó, a més de practicarlo en la escritura, protegeix la industria paperera y dona cert atractiu a la monotonia de la vida dels seus súbdits.

Perque, prescindint de bromas, hi ha que convenir en que si al món no hi hagués circos eqüestres y tanocas com don Carlos, las personas com cal aviat nos moririam de fás-tich y aburrimient.

FANTÁSTICH.

LA CANSÓ DE 'N ROMERO.

«Malaguenyo sandunguero, surt un rato aquí l' balcó, que ara que la lluna brilla vull cantarte una cansó. Mil y mil te n' he cantadas, com tothom bé massa sab; pero dolsa com aquesta may n' haurás sentida cap. Hi comprat guitarra nova, hi ensajat vuyt cops ó deu y, deixant apart modestia, crech qu' estich molt bé de veu. Vina, donchs, que l' cas es serio, obra l' s' vidres ajustats y prepara las orellas de las grans solemnitats. Mónstruo ilustre, cor de sucre, ¡per favor! ¡no desayris a aquest pobre cantador!

«En mal' hora vaig deixarte, presumint tonto de mi! que tot sol tenia medis de fer l' home y de lluhí. Fa cinch anys que soch un nómada, sense casa, sense llar: una especie de buey suelto que per tot faig ranxo apart. ¡N' hi probat d' industrias novas! ¡n' hi plantat d' establiments!... Los fracassos y l' s' desastres

puch contarlos casi a cents. Pobre y sol, sense familia, cruso l' mon, trist é insegú, no esperant ja més amparo que l' que m' vulgas donar tú. Mónstruo ilustre, cor de sucre, ¡per favor! ¡no desayris a aquest pobre cantador!

«Los polítichs se me n' riuhén, y a pesar del meu talent, m' han clavats la porta als nassos, repudiantme injustament. Los periódichs me sacsejan fentme anar d' allá d' aquí, titulantme pastelero saltimbanqui y arlequi... ¡Reconech que t' vaig ofendre reconech que vaig faltá!... Tira un vel sobre mas culpas y ¡per Déu! donam la ma. Tú has de sé l' benéfich hálssem d' aquest rey dels aburrits. tú la roca salvadora d' aquest naufréch dels partits... Mónstruo ilustre, cor de sucre, ¡per favor! ¡no desayris a aquest pobre cantador!»

En 'quest punt de la canturia, lo balcó fa moviment y l' simpátich malaguenyo treu lo nas discretament. —Paco meu, —diu ab veu dolsa:— tot aixó que m' has cantat és brometa de las tévas ó es lo cor qui t' ho ha dictat? —Va de veras, mestre insigne, —diu lo pollo ab efusió:— es una pintura exacta de la meva situació. —¡Vols torná al hogar paterno? —T' ho demano formalment. —Puja, donchs, y farém tractes. —Soch a dalt en un moment. — En Romero pren la escala respirant satisfacció, y murmura ab veu gangosa, com si ja menjés turró: —A la fi ha escoltat las notas del meu clam... ¡Cap amunt y fora escrupuls! ¡Plego l' ram!»

C. GUMA.

ER comich, ningú com lo currutaco de las húngaras. Ara li ha donat la rauxa d' escriure als legitimistas francesos, participantlos que renuncia generosament a la corona de Fransa. ¡La corona de Fransa! ¡No n' fa poch de temps que está perduda! ¡Y l' currutaco de las húngaras... ¡no n' fa poch de temps que ha perdut lo cap!...

De manera que, realment, avuy no existeix corona per tal cap, ni cap per tal corona.

A propòsit del pare Sardá m' han contat una anecdota deliciosa. Aquest últim estiu s' inaugura a Sabadell un centre catòlich nocedalí instalat en local propi y construhit exprefes baix las inspiracions de aquell famós energümenó eclesiástich.

Donchs bé, en la vetllada de inauguració, un dels oradors més calents, digué ab los ulls fora del cap: —Si aquest local ha de ser refugi del error y de l' impietat, vulga Déu que s' ensorri y nosaltres ab ell. (Grans aplausos... y alguna que altra rialleta dels mestres de casas que l' havian construhit.)

¿Saben per qué reyan los mestres de casas? Perque l' dia avants, per ordre del Pare Sardá, havian probat la resistencia del saló, hi havian carregat un gran número de sachs de arena.

Déu del cel, que tot ho té present y tot ho sab, devia dir al escoltar al orador furiós que demanava un ensorramient impossible: —¡Ay, mestres, ¡y qué n' esteu de broma!

Se deya que s' presentaria candidat per las Aforas, contant ab l' apoyo del govern, lo Sr. Desi Martos, nebot de D. Cristino. Pero a última hora s' assegura que no s' ha atrevit a presentarse.

Está clar; si l' mateix apellido ja ho diu:—Vaja desis, Senyor Desi.

Contemplant l' estátua de n' Sagasta, que acaba de fondres en un taller de Barcelona y que va destinada a

Logronyo, un amich meu va improvisar los següents versos:

Veure't de bronze m' agrada y voldria de debó que quan te n' fessen alguna tinguesses de bronze l' cor. Pero avuy veig ab tristesa que amollas més del que s' déu; tindrás l' estátua de bronze y l' cor de turró de neu.

Lo Congrès de Zaragoza va celebrarse a la Seo. Després del Congrès un gran apat. Ja m' figuro aquells panxa-contents sortint de la Catedral camí de la fonda, cantant aquell coro tan sapigut:

De la Seo fins al cantó, aném a ca l' Beco, aném a ca l' Beco. De la Seo fins al cantó, aném a ca l' Beco del recó.

De las filas romeristas se n' ha separat lo comte de Bunyol. Lo fet no té la més mínima importancia. Es lo que dirá en Romero Robledo: —Bunyols, ray: ahont soch jo may ne faltan.

Final del Congrès de Zaragoza. Los bisbes y l' s' mestissos que cobran del Estat determinan enviar un mensatge a la reyna regent. Los carlins determinan, per la seva part, enviarne un a n' en Carlets de las húngaras. Y l' s' integros de n' Nocedal, que surten del Congrès escalibats y pitant, no están per mensatjes de cap género: ¿Han vist major unanimitat de parers? Aquí ja no pot dirse «tants caps tants barrets», desde l' moment que uns caps usan mitra y l' s' altres gastan boina.

Una anecdota histórica. L' estudiantina Figaro donava l' altre dia un concert a Ayete, y per ferse ben veure de las institucions, substituí ab la marxa real l' himne de Riego que figurava en una de las pessas. La reyna regent, enterada del cambi, digué: —Toquin, toquin l' himne de Riego, que m' agrada molt y desitjo sentirlo. ¡Catxim tatira rarira!...

Poch després la mateixa estudiantina tocava l' Ave Maria de Gounod, y l' rey Alfonso XIII, veient unas castanyolas a terra, va cullirlas y va repicarlas ab gran estrépit mentres va durar la pesa. Es la primera vegada que se sent una pesa religiosa ab acompanyament de castanyolas. —¡Ave Maria... Recatatxech, xech, xech!... ¡Quina gracia!

En Romero Robledo ha tronat ab en Ducazcal. ¡Pitjor per ell! Y quan dich ell no m' referesch a n' en Ducazcal sino a n' en Romero. Perque sent en Ducazcal un famós empresari, y don Paco un cómic tan especial,

lo dia que l' de Antequera no sábiga ahont donarla, per mes que busqui y rebusqui se queda sense contracta.

A Zaragoza, dimecres, durant la lidia del quint toro, va caure una pluja de banchs y de pedras tal, que la quadrilla va tenir que retirarse y l' xáfech va durar ben prop de una hora.

Un baturro, es fama que deya: —¡Otra que rediós!... ¡Eso se paeice al congreso episcopal de los obispos!

En Pavia, capitá general de Madrit se proposa realisar grans maniobras militars ab todas las forsas acantonadas en aquell districte. Lo país, qu' es en últim terme qui paga semblants entreteniments, no podrá menos d' exclamar: —¿Tu quoque Brutus?

Vaja, qu' en Romero Robledo n' fa un grá massa. Ell ha dit que tenia un medi pera guanyar las eleccions, y estém tement que tant y tant farà, que al últim se sortirà ab la seva.

Figurínse que després de llicenciar als Comitès, reunex als amichs, y l' s' diu: —Vajan venint a la secretaria de tres en tres y en secret los hi comunicaré un medi per guanyar las eleccions. Pero sobre tot no l' divulguin. Al que se n' va de la llengua l' expulso del partit.

Y lo que son las cosas! Tot just confessava al segón triangul, que ja l' s' del triangul primer ho revelavan tot a tothom que volgués sentirlos.

L' idea es original. Consisteix en que cada individuo de cada triangul se comprometí a buscar tres vots, obligant a cada vot d' aquestos a buscarne tres més y aixís successivament. Es lo quiento del millonari que donava un xavo a un pobre que li havia dit qu' era germá seu de la part de Déu.

Solució del Congrés carcatòlich.—Tot per ells; res pel pròxim.

De com practican l'abstinència 'ls carcatòlics.—Y després diran que 'ls liberals son una colla de farts.

Las maniobras de Calaf.—[No n' están poch de alarmadas las potencias de la alianza triple!

Las tres esquadras de 'n Beranger.—Vajan venint, y aquí veurán las tres esquadras de boquilla.

—Ves, germá meu—va dirli—que si avuy tots los germans de Deu m' imitan, aquest vespre tindrás tants xavos reunits, que prou serás més rich que jo.

En Romero Robledo no sospita que quan demani 'l zavet, tothom li responga:—Deu t' ampari.]

Pero aixó de convertir en triánguls lo círcul viciós en que 's movia, ho ha fet ab segonas. A mí que no m' ho digan.

Lo plan no es fer triánguls, ni molt menos captar vots. Aixó no es més que una excusa. Lo verdader propòsit de 'n Romero es un altre. Ell s' ha dit:—Com més gran siga la ridiculés que inventi, més faré riure: y aixó es lo que 's necessita: que tothom riga fins á reventarse. Quan tothom s' haja reventat, quedaré amo del camp.

Algú va observarli:

—Pero, Sr. Romero, y si se li reventan los seus partidaris?

A lo qual va respondre:

—No tinga cuydado. 'Ls meus partidaris no riurán. Son los únichs que 's prenen en serio totas las mevas cosas.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Se-bas-ti-a-na.*
2. ANACRAMA.—*A txa-Xata.*
3. CONVERSA.—*Mona.*
4. GEROLIFICH.—*Si ceras fessis ceré serias.*

Han endevinat las 4 solucions los ciutadans A. Titos, Pau Ramis y Un Sabatassas; 3, B. P. M., Esperitista, Llorito real y Un escultor sense feyna., 2, Pep del Papiol y Un Endatús del Clot, y 1, no més, Un Cassador d' esquirols.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Millet, Joseph Casellas, Un Ilusionista, J. T. y R., J. Ratoll, Montaner, Jepich, A. G. y R., Peret Boladeres, M. Arsilla, E. Palmés, Mossen Miquel Borsa, J. S. Vila, D. Bartrina y C.:—*Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.*
 Ciudadans Joseph M. Feitu, M. Tarrós y C., Cintet Barrera, Paco, R. Giné (a) Llagosta, Saldoni de Valcarca, J. Staramsa, R. Bruno, J. Alamalliv, L. C. (a) Lagartijul, A. C. y Barretina, F. S. L., Joseph Carreras y V., Joanet Cots, Frare embutit, Ramon Mateu:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remet en.*
 Ciutada F. Tiana:—*Vol fer lo favor d' enviarne un' altra, si pot*

ser festiva millor? La que 'ns remet no 'ns agrada prou.—L. C. Callicó: Esta bé, s' insertara.—A Prats: Gracias per la noticia.—Pau Sanpare: Aceptém *La escala política*; las de més no 'ns van.—Ego Sum: Lo sonet está millor; als epítafis no hi trobém lo compte: respecte á lo demés procurarém complaurel.—J. F. Gavires: Rebuda la poesia: esta bé.—Pere Galindayne: *Aquella gaita humida!* Avants de ferli 'l petó, diguili que s' hi passi la tobollola.—Uns carregats de cevas: La causa de las sévas queixas pot ser deguda ó a extravio dels originals ó a inadvertencia nostra ó del caixista; may á mala intenció.—A. Rossell: Va molt bé.—J. Abril Virgili: Aceptém l' original que 'ns remet. Respecte al assumpto, no sabém sino que s' está imprimint lo volum de las composicions preliadas.—Un de la R.: Li doném gracias per l' avis.—Palleringas: La segona 'ns va bé: lo sonet lo trobém grollerot.—Eudalt Sala: Es molt incorrecte.—J. Ferrer y Catala: La composició té molt poca novedat.—P. P. T.: Va bé.—J. Carbonell: no podem aprofitar més que 'l sonet. L'idea del article va; pero no més que la idea.—Dolors Mont: Hi ha algun epítafi aprofitable.—R. Puig: L' original que no serveix va a la panera, y per lo tant no pot tornar-se.—J. Estrada de Soler: *Se 'n ha abusat tant de las conversas de cel-obert!*—Tornos hornos y Vitar: No hi trobo 'l compte.—Xanigots: Aprofitarém algun trenca-closcas y res més.—Gestus II: No 'n fem massa. donant voltas sempre al mateix tema.—Ll. Salvador: Pagan y treballan no son consonants; pero jahont té las orellas, sant cristiá?—E. Vilaret: Va bé 'l sonet.—E. V. La publicació del seu seria inoportuna.—T. Pret: *Pobre xicó!* Es millor deixarlo estar. Que vaja a estudiar y veurém que 'n surt.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.